

ZNAMENÍ KŘESŤANA

Kázání br.Špinara z 5.6.2010

Do města přijel turista a obdivoval, kolik krásných kostelů cestou po městě z taxíku viděl. "Místní lidé asi mají moc Boha rádi," řekl řidiči. „,To nevím. Ale vím jistě, že se nemají rádi mezi sebou,“ odpověděl taxikář. „Nikdo není víc hluchý než ten, kdo nechce vidět“, říkával Lao Ce. Lidé už neužívají uši, aby slyšeli. Poslouchají očima. Co asi vidí, když se podívají na „křesťany“?

V průběhu století lidé vyjadřují svou příslušnost ke křesťanství různými symboly. Nosí na klopě kabátu odznaky, na krku řetízky s křížkem nebo na svých automobilech mají znak ryby.

Samozřejmě, na těchto symbolech není nic špatného, pokud cítí člověk potřebu se navenek prezentovat, hlásit se ke křesťanství. Jaký symbol si zvolíme my, křesťané, adventisté z Londýnské 30, Praha Vinohrady. Podle čeho nás mají lidé, které potkáváme, kteří nás pozorují, rozpoznat, identifikovat? Jaký symbol by se Vám líbil?

Podle Bible existuje mnohem lepší poznávací znamení - znamení, které nebylo vymyšleno jen pro zvláštní příležitosti, kdy se to může hodit, které nepodléhá módním trendům. Je to univerzální znamení, které má přetrvávat existenci církve, dokud Pán Ježíš znovu nepřijde.

Jaké je to znamení? Těsně před koncem své pozemské služby hledí Pán Ježíš vstříc vlastní smrti na kříži, na svůj návrat do nebe. Ví, že se blíží jeho odchod, a jasně definuje, co má být poznávací znamení jeho učedníků, tedy nás křesťanů:

*Dítky, ještě jen krátký čas jsem s vámi. Budete mě hledat a jako jsem řekl židům, tak nyní říkám i vám: Kam já odcházím, tam vy přijít nemůžete. Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali jako já jsem miloval vás; i vy se milujte navzájem. **Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.** (Jan 13,33-35)*

Příkaz, který nám Pán Ježíš dal, hovoří o lásce vůči jiným křesťanům, ale On přece vyjádřil svůj požadavek ještě šířeji:

První jeho přikázání je milovat Pána, našeho Boha, celým naším srdcem, duší a myslí. Druhé přikázání vyjadřuje univerzální příkaz milovat lidi. Musíme milovat všechny jako své bližní, jako sebe sama.

Na první pohled by se mohlo zdát, že příkaz milovat naše křesťanské bratry a sestry je vlastně zbytečný. Ale i ap. Pavel tento znak nás křesťanů opět vyzdvihuje:

Pokud tedy máme čas, číňme dobře všem, nejvíce pak těm, kteří patří do rodiny víry (domácím víry). (Galatským 6,10)

První list Tesalonickým 3,12 klade dvojí důraz:

*„Nechť Pán dá bohatě růst **vaší vzájemné lásce i lásce ke všem, tak jako i my vás milujeme**“.*

Zde vidíme obrácené pořadí. V prvé řadě máme mít lásku navzájem a potom vůči všem ostatním. Text poukazuje na jemnou rovnováhu - rovnováhu, která nebývá v praxi automaticky udržována.

V **1. Janově listě 3,11** Jan říká: „*Nebo to je zvěst, kterou jsme slyšeli od počátku, abychom **milovali jedni druhé***.“

Léta po Kristově smrti nás Jan volá v této epistoletě zpět ke Kristovu příkazu z Jana 13. Jan tu zdůrazňuje:

Nezapomeňte na to... Tento příkaz nám dal Kristus, když byl ještě na zemi. Toto má být naším **rozpoznávacím znamením**.

Proč takové zdůraznění lásky mezi spoluvěřícími? To by snad mělo být samozřejmostí. Jaká mohou být úskalí života „domácích víry“?

Podívejme se do zrcadla. Chodíme rádi do shromáždění? Je naše bohoslužba radostná?

Necítí se někteří duchovně vyhořelí, až do té míry, že neradi chodí do shromáždění, případně i přestanou chodit do sboru? Je náš sbor **místem smysluplného vzájemného sdílení** mezi bratry

a sestrami, kde se mluví o skutečném životě, o tom co se nám přihodilo, s čím právě zápasíme, z čeho máme radost, anebo spíše jen obsáhle teoretizujeme o abstraktních záležitostech, o zásadách, o základních bodech naší věrouky?

Teoretické nábožentví nám nedává nic z toho, co by nám pomohlo jít duchovně vpřed. Nenese ovoce v podobě **radostného společenství s druhými**. Ale o to nám má především jít. Vytvořit zde mezi sebou radostné společenství. Společenství naprosto rozdílných lidí. Dokážeme jej vytvořit?

Ef 4,2b-3: “Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.”

Chceme-li mezi sebe přivádět nové lidi, získávat nové členy naší sborové rodiny, pak je můžeme přivádět pouze do takového společenství, ve kterém se budou cítit dobře – jako doma, jako v rodině. Můžeme jednotně vyznávat 27 věroučných článků, a přesto v našem středu může působit negativní síla nezdravých mezilidských vztahů. Dokážeme lidem otevřít dveře naší modlitebny díky skvělým evangelizačním setkáním, ale naše nezdravé vztahy mohou přitom uzavírat dveře vzájemnému společenství. A žádný nový člen u nás dlouho nevydrží, byť bychom mu předkládali ty nejúžasnější teoretické pravdy.

Vše se točí kolem jedné otázky: **Co je hlavní hnací silou** našeho společenství. Je to láska? **Láska**, která v sobě zahrnuje vzájemný respekt, toleranci k rozdílným názorům, vzájemné pochopení, zájem o druhého.

Jednomu se nelíbí průběh bohoslužeb, jejich styl, druhému styl hudby a písní, které ve sboře zazní, třetímu diskuze o tzv. „jasných“ věroučných otázkách v Sobotní škole, další kritizují kazatele za úroveň kázání, jiní pozorují a posuzují styl oblečení druhých, někomu připadá, že varhaník hraje příliš nahlas, tak mu musí domluvit, atd.

Co když to, co mě rozčiluje, je pro druhého požehnáním, přínosem. Uvědomme si, že právě různorodost částí Kristova těla, což my jako církve a sbor jsme, odráží šířku a bohatství Božího charakteru a osobnosti. Odlišnosti ve vkusu by se neměly stát příčinou sporů. Jak jsme různí, osobití, jedineční, různorodí!

Myslím, že už dovedeme pochopit, proč vedle té univerzální lásky ke všem lidem, Bible zdůrazňuje: **čiňme dobře všem, nejvíce pak těm, kteří patří do rodiny víry (domácím víry)**. –protože tam je to mnohem těžší a obtížnější.

Všimli jste si, že ap. Pavel začíná téměř každý svůj list slovy povzbuzení. Ukazuje nám, že základ opravdového společenství tvoří povzbuzení, snaha o to, aby se lidé ve svém náboženství, ve své víře cítili dobře, jde mu o to, aby Ti kteří mají trápení našli naději a oddaní pocítili ještě větší nadšení pro Krista. Povzbuzení funguje jako mocná zbraň proti vyhoření.

Snaha o uniformitu, úsilí o jednotu až do maximálních detailů- jednotný výklad, jednotná teologie, stejný styl života, zaškatulkování, izolace nepohodlných, přetvářka, pomluvy, neláska. Ještě jsem toho hodně vynechal... Co všechno se může objevit mezi spoluvěřícími. Jak moc potřebujeme tu lásku Kristovu, která nás jako jediná může spojit mezi sebou a která nám umožní ji vzájemně sdílet. Láska je opravdu univerzálním řešením. Sv. Augustin řekl: **“Miluj a dělej co chceš. Když mlčíš, mlč z lásky; když mluvíš, mluv z lásky; když napomínáš, napomínej z lásky; když odpouštíš, odpouštěj z lásky. Láska ať v tobě zapustí kořeny, neboť z nich může vyrůst jen dobro.”**

Ale chci zmínit ještě další poznávací znak. Podíváme se na verš **Jan 17,21** uprostřed Kristovy velekněžské modlitby. Pán Ježíš se modlí: **“...aby všichni byli jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě ty poslal.”**

V této velekněžské modlitbě se Pán Ježíš modlí za jednotu církve, jednotu věřících, která má být vidět. Verš 9 to říká jasně: “Za ně prosím. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, protože jsou tvoji.” Všimněme si, že 21. verš říká: **“aby všichni byli jedno...”**

Pán Ježíš pokračuje slovy, která mě naplňují pocitem pokory a zároveň odpovědnosti.

...aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby svět uvěřil, že jsi mě ty poslal. (Jan 17,21)

Tedy my svými postoji, svým jednáním můžeme ovlivnit svět kolem nás, to jak přijme Ježíše Krista, věrohodnost křesťanského poselství.

Nemůžeme čekat, že svět uvěří, že Otec poslal Syna, že Ježíšova tvrzení jsou pravdivá a že křesťanství je pravdivé, dokud svět nepozná něco ze skutečné jednoty opravdových křesťanů.

Hledá se láska zviditelněná jednotou.

Sv. Augustin řekl:

„V základních věcech JEDNOTA, v ostatních věcech SVOBODA, ale ve všem LÁSKA“
Viditelné praktikování pravdy a viditelné praktikování lásky jdou ruku v ruce se zvěstováním dobré zvěsti Ježíše Krista.

Většina sporů mezi křesťany, které rozdělují křesťany a skupiny křesťanů navzájem není v prvé řadě záležitostí nauky. Většinou jde spíše o nedostatek lásky.

Nelaskavé postoje a slova jednotlivců způsobují pach, který svět cítí uprostřed křesťanů, v církvi Ježíše Krista.

Svět se často dívá, krčí rameny a znechuceně se odvrací. Naše ostré jazyky, nedostatek lásky mezi námi, necitelná vyjádření rozdílů, které mohou existovat mezi křesťany, to je to, co může pohoršovat svět. Chováme se podle Kristových slov, tak: **aby svět uvěřil, že jsi mě ty poslal. ?**

Naše láska nebude dokonalá, ale musí být dostatečná na to, aby si jí svět všiml, protože jinak nesusouhlasí s verši u Jana 13 a 17. A pokud svět tuto lásku a její projevy nevidí mezi křesťany, má právo usoudit dvě hrozné věci, které tyto verše naznačují: že nejsme opravdovými křesťany a že Kristus nebyl posláný od Otce.

Uprostřed mnohých dilemat musíme ukázat praktickou lásku, i když to stojí mnoho přemáhání. Slovo **láska** by nemělo být jen zástavou. Jinými slovy musíme udělat, cokoli je potřebné, za jakoukoli cenu, abychom ukázali tuto lásku. Nesmíme říci “Miluji tě”, a potom bum, bum, bum!

Svět možná nebude rozumět tomu, na čem se neshodneme, ale velmi rychle postřehne rozdíl mezi našimi rozpory a svými rozdíly, když uvidí otevřenou a viditelnou lásku v praktické rovině.

To je rozdíl. Už rozumíme, proč Ježíš řekl, že toto je věc, která přitáhne pozornost světa? Svět má právo vidět, jak se my, křesťané, vyrovnáváme s našimi rozpory a rozdíly a měl by zároveň vidět, že se navzájem milujeme. A to platí i na sborové úrovni

Podívejme se znovu na biblické texty, které tak jasně naznačují, co je znamením křesťana: **Jan 13,34-35, Jan 17,21**

Jaký závěr z tohoto zamyšlení učiníme? Nic jiného, než to, že křesťané mají milovat všechny lidi jako své bližní, tedy jako sebe sama. Za druhé, máme milovat ostatní spoluvěřící, křesťany takovou láskou, aby si toho svět všiml. Za třetí, máme milovat a činit dobře zvláště našim spoluvěřícím v naší církvi, v našem sboru. **To znamená prokazovat našim bratřím a sestrám lásku i při našich rozdílech, velkých či malých, milovat, i když nás to něco stojí, milovat tak, aby to svět poznal.** Láska je přání dobra, chce pro druhého to nejlepší, protože věří v jeho nejlepší možnosti.

„Láska je shovívavá, dobrosrdečná, nezávidí, ..., nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží (1. Kor. 13,4-5)

Láska a jednota, které o ní svědčí, je znamením, které Kristus dal křesťanům, aby ho nosili před světem. Jen podle toho může svět poznat křesťanskou opravdovost a to, že Ježíš byl posláný od Otce. **Láska mezi námi**, projevující se přes mnohé naše rozdílnosti, rozpory a **jednota** v tom základním, kdo a co nás spojuje, **v Ježíši Kristu**, to ať jsou ty naše vinohradská poznávací znamení, podle kterých nás identifikují lidé žijící kolem nás.

2:kor. 13,11

„Nakonec bratří (a sestry): žijte v radosti, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se, buďte jednomyslní, pokojní a Bůh lásky a pokoje bude s vámi.